

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobce **M.J.**, bytem [REDACTED], zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2017, č. j. OD 118/17-3/67.1/17032/Rg

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 13. 2. 2017, č. j. OD 118/17-3/67.1/17032/Rg, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 31. 10. 2016, č. j.: MML229226/14/OD/Kzá. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítnul jako nedůvodné námitky žalobce proti provedenému záznamu v registru řidičů a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 29. 11. 2014 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Žalobce uvedl, že žalovaný řádně nereflektoval na odvolací důvody, nezabýval se předloženými důkazy, konkrétně rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Přitom z uvedeného rozhodnutí, jakož i z dalších rozhodnutí odvolacích orgánů (které žalobce v žalobě konkrétně označil a soudu spolu s rozhodnutím Městského úřadu Písek předložil) vyplývá praxe těchto odvolacích správních orgánů, jež v prakticky shodných věcech posuzovaly, zda i jednotlivé podklady (rozhodnutí vydaná v blokových řízeních) mohou být způsobilým podkladem pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z hlediska právní jistoty považoval za nemyslitelné, aby tytéž správní orgány v jiné místní působnosti postupovaly a rozhodovaly způsobem odlišným.

Následně žalobce uplatnil žalobní námitku, která směřovala do nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Nesouhlasil se závěrem žalovaného jako odvolacího orgánu, že nemůže posuzovat jednotlivé podklady, přestože, jak uvedl dříve, správní praxe je odlišná. Žalovanému vytýkal, že jako jediné důkazy, které žalovaný posuzoval, byla oznámení od oddělení policie o spáchání přestupku, která však podle žalobce nemohou být dostatečným důkazem, a mají být porovnávána s předmětným rozhodnutím. Podle žalobce rozhodnutí v blokových řízeních série ■■■ č. bloku ■■■ a série ■■■ č. bloku ■■■ nesplňují dostatečnou individualizaci skutku, naproti tomu z rozhodnutí v blokovém řízení série ■■■ č. bloku ■■■ plyne dodržení zákonem stanovených požadavků.

K tomuto žalobnímu bodu následně žaloba v obecné rovině rozvedla, za jakých okolností není pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobce identifikoval případy, kdy z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, upozornil na nepřipustnost použití zkratk, ze kterých nelze dostatečným způsobem seznat vytýkané jednání, kdy nestačí uvést pouze „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“. Také musí být z rozhodnutí zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, údaje musí být čitelné, srozumitelné a přehledné. Žalobce dále upozornil na nepřipustnost použití zkratk ve vztahu k zákazu používání telefonního přístroje, neboť by v pokutovém bloku mělo být výslovně uvedeno, že tato povinnost byla porušena za jízdy a že nedošlo k použití telefonního přístroje se sadou handsfree.

K jednotlivým pokutovým blokům pak žalobce uplatnil následující výhrady:

V pokutových blocích ze dne 29. 11. 2014, ze dne 4. 6. 2014, ze dne 2. 10. 2013, ze dne 23. 8. 2013, ze dne 31. 7. 2012 a ze dne 12. 7. 2012 je obsažena chybná právní kvalifikace, neboť je zde uveden jen údaj „125c/1f4“. Dle žalobce chybí rovněž uvedení konkrétního místa spáchání přestupku, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku a vyvstává i pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Popis skutku „rychlost“, resp. „R“ či „RJ“, „rychlost obec“ dostatečně dle žalobce nespecifikují porušení povinnosti stanovené zákonem. V kolonce pro vylíčení události je jako právní kvalifikace uvedeno „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být uvedeno „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

K pokutovému bloku ze dne 24. 10. 2014 žalobce namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, neboť je v něm uvedeno pouze „125c/1f3“. Dle žalobce chybí rovněž uvedení konkrétního místa spáchání přestupku, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku a vyvstává i pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Popis skutku ve formátu „RJ“ dostatečně

nespecifikuje porušení povinnosti stanovenou zákonem. Podle žalobce je v pokutovém bloku chybně uvedeno „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být uvedeno „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

K pokutovému bloku ze dne 11. 4. 2012 žalobce namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci „§125c/1f1“. Namítal, že v pokutovém bloku chybí konkrétní místo, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku. Vyvstává také pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Z popisu skutku ve formátu „Telefon“ není zřejmé, jakého přestupku se žalobce dopustil. V kolonce pro vylíčení události je právní kvalifikace „§ 7/1c z. č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být uvedeno § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Není tedy bez důvodných pochybností patrné, komu, zejména kdy a kde a také za jaký skutek byly pokuty v blokových řízeních uloženy. V tomto směru se žalobce dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení, které k výzvě soudu vyčíslil na částku 10 800 Kč.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný odvolal na napadené rozhodnutí a navrhoval, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

Výpisem z bodového hodnocení řidiče bylo doloženo, na základě jakých přestupků žalobce dosáhl 12 bodů. Dne 15. 12. 2014 podal žalobce námitky (bez uvedení konkrétních výtek) do oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 3. 12. 2014.

Správní orgán I. stupně měl k dispozici jednotlivá oznámení o uložení pokut v blokových řízeních ze dne 29. 11. 2014, ze dne 24. 10. 2014, ze dne 4. 6. 2014, ze dne 2. 10. 2013, ze dne 23. 8. 2013 a ze dne 31. 7. 2012. K nim byly vyžádány kopie pokutových bloků.

Ze spisu dále plyne, že řízení o námitkách bylo přerušeno, neboť žalobce podal podnět k přezkumnému řízení ohledně vydaného pokutového bloku ze dne 4. 6. 2014, jemuž ale nebylo vyhověno.

Dne 9. 2. 2015 žalobce sdělil, že přestupky nespáchal, neboť byl v době spáchání na jiném místě a navrhl provedení dokazování prostřednictvím své výpovědi. V tomto vyjádření odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76 a ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74.

Správní orgán I. stupně dne 19. 2. 2015 vyzval žalobce k uplatnění práv před vydáním rozhodnutí. V této výzvě se správní orgán vyjádřil k navrhovanému výsledku žalobce tak, že

mu nepřísluší zpochybňovat rozhodnutí Policie ČR, natož provádět výslechy svědků. V řízení o námitkách proti záznamu bodů není prokazováno naplnění skutkových podstat přestupků, ale pouze ta skutečnost, zda pro záznam bodů existují relevantní podklady a zda počet bodů je v souladu s přílohou zákona o silničním provozu.

Žalobce dne 5. 6. 2015 podal žádost o přerušení řízení z důvodu podaného podnětu na obnovu řízení (podnět k přezkumnému řízení pokutového bloku ze dne 29. 11. 2014) s tím, že dle jeho názoru nejsou podklady k vydání rozhodnutí kompletní.

Správní orgán I. stupně dne 15. 7. 2015 zastavil řízení o žádosti podané dne 5. 6. 2015, a v odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že záznamy v bodovém hodnocení žalobce nejsou nezákonné a jsou správné. Žalobce svým podpisem pokutové bloky potvrdil, a správní orgán I. stupně tedy nemá o nich žádné pochybnosti.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 31. 10. 2016 byly námitky žalobce zamítnuty podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 29. 11. 2014 byl potvrzen. Správní orgán I. stupně se zabýval pokutovými bloky ze dne 29. 11. 2014, ze dne 24. 10. 2014, ze dne 4. 6. 2014, ze dne 2. 10. 2013, ze dne 23. 8. 2013 a ze dne 31. 7. 2012., a konstatoval, jakého protiprávního jednání se žalobce dopustil, jaké povinnosti dle zákona o silničním provozu porušil a podle jakých zákonných ustanovení byly přestupky kvalifikovány. Správní orgán I. stupně zjistil, že všechny pokutové bloky byly řádně vyplněny a žalobcem podepsány a že zápisy bodů u uvedených přestupků byly provedeny správně.

Blanketní odvolání ze dne 24. 11. 2016 žalobce k výzvě správního orgánu I. stupně doplnil. Obecné odvolací námitky směřovaly do přesvědčivosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí. Podle žalobce nebyly naplněny požadavky pro řádný zápis právních norem, žalobce v tomto směru zmiňoval střídání zkratk vztahujících se k zákonu o silničním provozu. Dle žalobce nemůže být oznámení o uložení pokuty dostatečným důkazem o tom, že pro záznam bodů v registru řidičů existoval způsobilý podklad. Dále se v odvolání vyjadřoval konkrétně k jednotlivým pokutovým blokům a zpochybňoval údaje uvedené v jednotlivých kolonkách pokutových bloků. V odvolání byly uvedeny námitky ohledně pokutových bloků, které nebyly součástí rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jednalo se o pokutový blok ze dne 12. 7. 2012, a ze dne 11. 4. 2012.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného správní orgán I. stupně rozhodoval o námitkách na podkladě pravomocných rozhodnutí, na základě kterých byly žalobci body zaznamenány. Také si vyžádal kopie všech pokutových bloků, které byly platné a pravomocné. Žalovaný se vyjádřil k námitkám vztahujícím se k jednotlivým blokům a konstatoval, že předmětné pokutové bloky jsou zcela dostačující. Správní orgán I. stupně podle žalovaného rozhodoval na podkladě všech dostupných a způsobilých podkladů, u přestupků dokladoval jak jednotlivá oznámení o uložení pokuty, tak samotná rozhodnutí o blokové pokutě, když ve spise byly zajištěny kopie pokutových bloků, které splňují požadavky dle § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 9 As 2/2011-93. Žalovaný dále uvedl k návrhu žalobce ze dne 9. 2. 2015 na provedení jeho výslechu, že je z pokutových bloků zcela zřejmé, že přestupky spáchal, neboť je na nich uveden jeho podpis. Podle žalovaného byl žalobce několikrát správním orgánem I. stupně vyzván k vyjádření se k podkladům, této možnosti nevyužil. Nebyl tedy zkrácen na právech. Žalovaný se poté podrobně zabýval náležitostmi pokutových bloků ze dne 29. 11.

2014, ze dne 24. 10. 2014, ze dne 4. 6. 2014, ze dne 2. 10. 2013 a ze dne 31. 7. 2012 a na základě skutečností v nich uvedených dovodil, že odvolací námitky jsou nedůvodné, případně byly žalobcem uváděny skutečnosti nepravdivé. V závěru odůvodnění se žalovaný zabýval odvolacími námitkami žalobce k pokutovému bloku ze dne 12. 7. 2012 a ze dne 11. 4. 2012, a konstatoval, že tyto pokutové bloky nejsou součástí spisu, neboť body za tyto přestupky byly žalobci v souladu s § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu dne 1. 8. 2013 odečteny a z tohoto důvodu se k těmto pokutovým blokům žalovaný dále nevyjadřoval.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního dle § 75 odst. 1 s. ř. s.

Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí vydaná ve věci námitek proti záznamu 12 bodů v registru řidičů uplatněných podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče (odst. 2). Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (odst. 3).

V obecné rovině soud nejprve připomíná, že rozsah řízení o námitkách vymezil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkouvává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“ V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy správní orgán ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečnostem uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010-59). Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 či ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-41) ve spojitosti s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, plynou hlediska, ze kterých je třeba zkoumat

jednotlivá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení (pokutové bloky), aby mohl být učiněn závěr o zákonném podkladu pro záznam bodů v registru řidičů.

První žalobní bod, který se týká nereflexování odvolacích důvodů, v podstatě kopíruje žalobní námitky uplatněné již v žalobách projednávaných zdejším soudem pod sp. zn. 59 A 15/2015 a sp. zn. 59 A 34/2015, sp. zn. 59 A 64/2015, sp. zn. 59 A 65/2015 či sp. zn. 59 A 68/2015, z poslední doby pod sp. zn. 59 A 88/2016 či 59 A 90/2016. Žaloba v tomto směru neobsahovala žádné žalobní výhrady, které by žalobcův případ individualizovaly a směřovaly do konkrétních částí napadeného rozhodnutí žalovaného a opomenutí konkrétních odvolacích námitek.

K uplatněnému žalobnímu bodu soud shodně jako v předchozích rozhodnutích v shora označených věcech uvádí, že je samozřejmě povinností žalovaného jako odvolacího orgánu svoje rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání odvolacích námitek. Tuto povinnost však nelze absolutizovat a chápat ji jako striktní požadavek na podrobné vypořádání každé dílčí námitky a argumentace, je-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak o odvolacích důvodech žalovaný uvažil a na základě jakého skutkového stavu a právních úvah a důvodů. Některé výtky mohou být vypořádány i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje správní orgán názor odlišný od žalobce, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně *implicite* vypořádá.

Soud má za to, že napadené rozhodnutí se plně vypořádalo jak s odvolacími důvody uplatněnými v obecné rovině, včetně odkazu na rozhodnutí vydávaná jinými krajskými úřady, tak i s konkrétními výtkami, které žalobce vůči jednotlivým pokutovým blokům vznesl. Soud považoval v daném případě rozhodnutí žalovaného za srozumitelné, přezkoumatelné, řádně odůvodněné.

Odvolává-li se žaloba znovu v úvodní části na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, jakož i na další rozhodnutí tohoto správního orgánu a rozhodnutí Městského úřadu Písek, uvádí soud, že nepovažoval za potřebné se jimi zabývat pro účely posouzení žalobních námitek. Žalobce nenavrhoval těmito listinami doplnit dokazování, neuváděl ani, jaké skutečnosti by jimi mohly být podloženy, kromě správní praxe toho kterého správního orgánu. K tomu lze jen poznamenat, že případná jiná praxe správního orgánu či rozsah odůvodnění jiných rozhodnutí bez dalšího nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

Další částí žaloby žalobce brojí (*pozn. soudu* opět shodně jako v žalobách podaných stejným právním zástupcem v již dříve projednávaných věcech) v obecné rovině proti nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. S tezemi, které žaloba ve vztahu k rozhodnutím o přestupcích a rozhodnutím vydaných v blokovém řízení soudu předestřela, lze v obecné rovině souhlasit. Je-li podkladem pro záznam bodů pravomocné rozhodnutí správního orgánu o přestupku [ve smyslu ve smyslu § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu], správní orgán již nepřezkoumává jeho správnost a zákonnost či dokonce kvalifikaci skutku, jak už bylo řečeno v úvodní části argumentace soudu, ale soustředí se k vzneseným námitkám na to, zda jde o řádný podklad pro záznam, zda byl zaznamenán správný počet bodů. Ve vztahu k pokutovému bloku [v návaznosti na oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] lze ve stručnosti shrnout, že je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání,

jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je stanoví zejména § 84 a § 85 zákona o přestupcích, přičemž povaze blokového řízení korespondují strohé a zkratkovité formulace, pokud je z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je-li zároveň konkrétní jednání v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 nebo ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39).

Teprve v další části žalobního bodu žalobce uvádí konkrétní výhrady vůči pokutovým blokům. Soud zdůrazňuje, že žalobce tak činí, aniž by zároveň správním orgánům rozhodujícím v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů vytýkal, že záznam bodů byl nesprávný, s vydáním pokutových bloků nesouhlasil, nepodepsal je, apod.

Ve vztahu ke zpochybňované právní kvalifikaci jednání v pokutových blocích ze dne 29. 11. 2014, ze dne 4. 6. 2014, ze dne 2. 10. 2013, ze dne 23. 8. 2013 a ze dne 31. 7. 2012, učiněné prostřednictvím údaje „§125c/1f 4“ zák. č. 361/2000 Sb., konstatuje soud, že ji považuje za dostačující, nikoliv vadnou. Z uvedené zkratky je zřejmé, že žalobcovo jednání bylo v jednotlivých případech kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., neboť žalobce při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. K námitkám žalobce ohledně užitých zkratk pro rychlost soud uvádí, že opět neodpovídají obsahu vyplněných kolonek jednotlivých pokutových bloků, v nichž bylo vždy dostatečně popsáno, že se jednalo o překročení rychlosti v obci, případně mimo obec. Bylo vždy dostatečným způsobem specifikováno, že šlo v pokutovém bloku ze dne 29. 11. 2014 o „rychlost v obci 50/64/61“, resp. v případě pokutového bloku ze dne 4. 6. 2014 o „rychlost R 90/108/104 mimo obec“ a u pokutových bloků ze dne 2. 10. 2013 o „rychlost 90/110/106 mimo obec“, ze dne 23. 8. 2013 o „rychlost 90/107/103 mimo obec“ a ze dne 31. 7. 2012 o „rychlost 90/106/102“. Z jednotlivých pokutových bloků také na základě výše uvedeného vyplývá, jaká byla nejvyšší povolená rychlost v daném úseku i jaká byla žalobcovu vozidlu naměřena rychlost, včetně rychlosti po odečtu možné odchylky měření, a to prostřednictvím zažité zkratky s uvedením 3 hodnot rychlosti. V pokutových blocích bylo konkretizováno i místo spáchání přestupku a čas spáchání.

Zpochybňovaný odkaz „§ 18/4“ z. č. 361/2000 Sb.“ považuje soud za naprosto dostatečný, neboť z něho jednoznačně vyplývá, že se touto zkratkou rozumí ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., který upravuje povinnost řidiče jet v obci rychlostí 50 km/h a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h. Tuto námitku žalobce uplatnil i ve vztahu k pokutovým blokům ze dne 4. 6. 2014, ze dne 2. 10. 2013, ze dne 23. 8. 2013 a ze dne 31. 7. 2012, ačkoli v nich odkaz na ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu nebyl vůbec uveden. Tento odkaz byl uveden pouze u pokutového bloku ze dne 29. 11. 2014. U ostatních pokutových bloků byl vyplněn odkaz na porušení povinnosti podle § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. I z obsahu této výtky je zřejmé, že žaloba zcela nereflektuje skutečné údaje uvedené v pokutových blocích, na tento fakt upozorňoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Pokutový blok ze dne 24. 10. 2014 považuje soud za dostatečně určitý. Z uvedené zkratky právní kvalifikace „125c/1f3 zák. č. 361/2000 Sb.“ je nade vše zřejmé, že žalobcovo jednání bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. Tato kvalifikace je dostatečná. V pokutovém bloku je dále konkretizováno jednání jako „rychlost

mimo obec 90/134/130 km/h“. Tedy jedná se o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Žalobce v žalobě chybně namítal, že v pokutovém bloku byla uvedena zkratka „RJ“, což pokutovému bloku neodpovídá. Soud dále konstatuje, že v pokutovém bloku je jednoznačně identifikováno nejen jednání, kterého se žalobce dopustil, ale i místo a čas jednání. Soud zdůrazňuje, že žalobce se mohl na místě bránit proti zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložené pokutě (což jsou podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích), což neučinil. V pokutovém bloku nebylo nutné podrobněji rozepisovat přestupek, místo jeho spáchání atd., pokud nebylo sporu o tom, že šlo o porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích. Zpochybňovaný odkaz „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“ opět není na místě, neboť v pokutovém bloku je uveden odkaz „§ 18/3 z. č. 361/2000 Sb.“. Z tohoto odkazu jednoznačně vyplývá, že se touto zkratkou rozumí ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, který upravuje povinnost řidiče motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h-1; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km.h-1 a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km.h-1. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km.h-1.

K námitkám žalobce týkajících se pokutových bloků ze dne 12. 7. 2012 a ze dne 11. 4. 2012 soud uvádí, že tyto pokutové bloky nejsou součástí správního spisu a nebyly předmětem přezkumu před správním orgánem I. stupně. Námitky k těmto pokutovým blokům byly uplatněny až v odvolacím řízení. Z výpisu bodového hodnocení řidiče ze dne 3. 12. 2014 soud zjistil, že žalobce obdržel celkem 13 bodů za přestupky počínaje pokutovým blokem ze dne 31. 7. 2012. Podle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu se řidiči po dvanácti měsících od posledního pravomocného postihu odečtou 4 body z celkového počtu bodů. Z výpisu vyplývá, že odečet celkem 4 bodů proběhl dne 1. 8. 2013, tedy po vydání pokutových bloků ze dne 11. 4. 2012 a 12. 7. 2012. Žalovaný v závěru odůvodnění k námitkám týkajících se pokutových bloků ze dne 11. 4. 2012 a 12. 7. 2012 uvedl, že body za tyto pokutové bloky byly žalobci odečteny dne 1. 8. 2013 a proto se k těmto námitkám nemůže vyjádřit. I z výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 19. 2. 2015 muselo být žalobci zřejmé, jaké pokutové bloky jsou předmětem přezkumu, neboť přílohou této výzvy byly kopie těchto pokutových bloků a oznámení o uložení pokuty.

Obecné námitky ohledně specifikace místa spáchání přestupkového jednání, které opět žalobce uplatnil ve vztahu ke všem pokutovým blokům týkajícím se překročení nejvyšší povolené rychlosti, neshledal soud důvodnými. Popisem místa spáchání přestupků se v napadeném rozhodnutí ve vztahu ke všem pokutovým blokům podrobně zabýval žalovaný. S jeho závěry žalobce nijak nepolemizuje, soud proto v tomto směru odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, neboť by jen opakoval skutečnosti dostatečně a správně zodpovězené žalovaným. Žalobce namítá pouze formální nedostatky, aniž by tvrdil, že nesouhlasil na místě s kvalifikací přestupku, že nepodepsal pokutový blok či byl k podpisu donucen. Za takové situace nebylo nutné v pokutových blocích ještě podrobněji popisovat místo přestupkového jednání, pokud nebylo sporu o tom, že šlo o porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích.

Soud tedy uzavírá tím, že pokutové bloky, jejichž nedostatky žalobce namítal, správní orgány správně posoudily jako způsobilé podklady pro zápis příslušného počtu bodů do registru řidičů. Protože, jak soud odůvodnil ve vztahu k jednotlivým pokutovým blokům, ve vydaných pokutových blocích bylo vždy řádně uvedeno, za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, nemohla vzniknout pochybnost o věcné příslušnosti orgánů policie, resp. obecní policie přestupky v blokovém řízení projednat ve smyslu § 86 písm. a),

d) bod 1 zákona o přestupcích. Nelze dospět k závěru, že by správní orgány postupovaly při vyřízení námitek nezákonně.

K obecné námitce, že z pokutových bloků není zřejmé, komu a kdy a kde byly pokuty v blokovém řízení uloženy, soud konstatuje, že všechny pokutové bloky mají zákonné náležitosti ve smyslu shora uvedených ustanovení zákona o přestupcích. Plyne z nich, že přestupcem byl žalobce, obsahují i datum a místo vydání.

V. Závěr soudu a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 11. dubna 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu